

Упис срца

Увек сам волео тишину вртова, повијеност у топло окриље гнезда, дах мајке на узглављу, ваздух топао од сунца и кротке љубави, ту реч неказиву, а тако прожету разумевањем, дубоко, у недрима, у срцу, у простору именованом као душа. Има тренутака кад се ћути и заборавља, кад се шири видик и лагано те обавија као гусеницу, па не можеш коракнути, него само милиш, плинеш по сећању.

Па буде јутро.

Оно које све заборавља, присност собе, дечаштво огрнуто свакодневицом и топлим миљем векова. И сам си онда, пророчки ведар, тронуто поводљив за сваки наум, јер искусити треба оно што ти следи, а срце дрхти незаклоњено. Устани, устани онда, и напустивши тај пређашњи склад, живот урезбарен у саће, као пигмент, готово урастао, одјезди у неочекивани бескрај цвећа, у једно лето никад завршиво.

Учини то пре него те охладе зидови и преведу на другу страну, свенулог, у кошници која те напушта, јер ти си сам кормилар својој барци, вођеној по божјем следу. Прихвати лет, утови у срце, нека те оно води и Господ ће знати тада да те разуме, пустивши да ти љубав струји целим бићем твојим и ти ћеш наћи недостатно и вечити дом.